

CHUNG QUY CHỈ TẠI BÁC HỒ

*“Chung quy chỉ tại Bác Hồ
Cho nên đất nước như đồ vớt đi”
(Ca dao mới)*

Cách đây hơn mười năm, sau 10 lần biểu tình yêu nước của đồng bào Đảng và Nhà Nước ta đã bắt đầu lên tiếng công khai ngăn cấm đồng bào không cho xuống đường biểu tình yêu nước vào lần thứ 11 tức ngày Chủ Nhật 21/8/2011. Chuyện lạ là cái thông báo của Ủy Ban Nhân Dân thành phố Hà Nội lại chẳng có ai ký tên.

Xét cho cùng, chỉ tại những việc làm của “Bác” Hồ khiến hôm nay con cháu “Bác” là toàn dân Việt Nam phải xuống đường biểu lộ lòng yêu nước vì việc Trung Cộng lấn chiếm đất liền, biển đảo, lấn áp chính quyền VN. Khiến dân chúng đã đặt ra câu ca dao thời đại:

*“Chung quy chỉ tại Bác Hồ
Cho nên đất nước như đồ vớt đi!”*

Đó là việc “**Bác**” và Đảng và Nhà Nước CSVN của “**Bác**” đã dâng hai đảo Hoàng Sa, Trường Sa cho TC vào năm 1958.

Số là quần đảo Hoàng Sa đã xuất hiện trên bản đồ VN vẽ từ năm Canh Tuất đời Hồng Đức (1490), triều vua Lê Thánh Tông. Và trong sách Đại Nam Thống Nhất Toàn Đồ của Phan Huy Chú vẽ dưới triều Minh Mạng năm 1831 cũng có vẽ hai quần đảo Hoàng Sa và Vạn Lý Trường Sa. Các quan được cử ra săn sóc, trấn thủ và thu thuế ở các hải đảo này gọi là đội Hoàng Sa. Trong lịch sử hầu như không một quốc gia nào để ý đến quần đảo này ngoại trừ VN. Vào năm 1753, tàu buôn Anh quốc bị cướp biển những nhiều bèn gửi thư lên nhà Thanh đòi bắt đền. Triều Thanh trả lời vùng ấy của VN, muốn gì cứ liên lạc với VN. Thành ra, đến đầu thế kỷ 20, VN làm chủ và chịu trách nhiệm các quần đảo này.

Thời Pháp thuộc, người Pháp cũng cho binh lính phòng thủ, khai thác phân chim (phosphate) cả trăm ngàn tấn mỗi năm. Khi Pháp trao trả độc lập, Hoàng Sa, Trường Sa thuộc Việt Nam Cộng Hoà và Hải Quân VNCH lo việc trấn giữ hai quần đảo này.

Ngày 4 tháng 9 năm 1958, Trung Cộng tuyên bố chủ quyền trên các quần đảo Đông Sa, Tây Sa (Hoàng Sa), Trung Sa và Nam Sa (Trường Sa), và nới rộng lãnh hải ra 12 hải lý. *Thì 10 ngày sau, Phạm Văn Đồng, Thủ tướng của chế độ Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà của ông Hồ Chí Minh lập tức gửi văn thư cho Chu Ân Lai, Tổng lý Quốc vụ viện (tức Thủ Tướng) Trung Cộng, trích y như sau:*

“Chính phủ nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà ghi nhận và tán thành bản tuyên bố ngày 4 tháng 9 năm 1958, của chính phủ nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Quốc...”

Tới tháng 9 năm 1973, VNCH sáp nhập quần đảo Hoàng Sa vào địa phận tỉnh Phước Tuy, theo kế hoạch khai thác dầu hoả ngoài khơi. Bộ Ngoại Giao TC ra thông cáo ngày 11 tháng 1 năm 1974 lên án VN và ngày sau, hải quân TC tiến chiếm Hoàng Sa. Kịch chiến trong 5 ngày, Hải quân VNCH hoàn toàn thất bại. TC hoàn toàn làm chủ Hoàng Sa. Bộ Ngoại Giao VNCH và nhiều đoàn thể quốc nội, hải ngoại đều mãnh liệt lên tiếng phản đối sự xâm phạm chủ quyền và lãnh thổ VN. Chỉ riêng “nước VN Dân Chủ Cộng Hoà” của “Bác” Hồ là im lặng như mặt nước hồ thu. Vì lúc ấy Hoàng Sa thuộc VNCH, kẻ thù của VN Cộng sản.

Mãi cho đến 5 tháng sau khi chiếm được miền Nam, vào tháng 9 năm 1975, bí thư đảng CSVN, Lê Duẩn, trong chuyến đi thăm Bắc Kinh mới chính thức đề cập đến việc TC phải trả lại các hải đảo đã cưỡng trước đây của VN. VC dám làm như vậy vì lúc này cuộc tình với người anh phương Bắc sắp tới hồi “môi hở răng lạnh” và đang được “người tình” Liên Xô âu yếm ấp lạnh quạt nồng. (Theo “Đương Thu Hương và Con Hùm Ngủ”, tiểu luận của nhà văn Nguyễn Việt Nữ.)

Đến năm 1979, thì Đặng Tiểu Bình đã “dạy cho VN một bài học” bằng cách xua quân đánh phá các tỉnh biên giới phía Bắc. Và, khi chủ nghĩa cộng sản sụp đổ ngay tại cái nôi của nó là Liên Xô thì các nhà lãnh đạo đảng CSVN Nguyễn Văn Linh, Đỗ Mười đã dắt díu nhau tới Thành Đô quỳ gối khấu đầu để nghe tên Chúa Tàu Cộng Giang Trạch Dân vừa khạc nhổ, vừa móc cứt mũi ban phát cho “16 chữ vàng” và “4 tốt”.

Từ đó trở đi, những kẻ lãnh đạo đảng CSVN thừa kế “Bác” Hồ đã tranh nhau “ăn phải đĩa Tàu Cộng” nên tên nào, tên nấy cũng thi đua nhau mà hiến đất, dâng biển cho Thiên triều. Lễ hội “Nghìn Năm Thăng Long” thì quay phim “Lý Công Uẩn, đường tới Thăng Long” nhưng lại làm biến ông Vua nhà Lý trở thành như một ông vua ở nghĩa địa Tàu. Những người thừa kế “Bác” Hồ vì tham tiền đã cho bọn TC khai thác bauxite ở Tây Nguyên, cho bọn Tàu phò thuê rừng đầu nguồn, cho bọn tay sai xây dựng những khu phố Tàu trong lòng những đô thị.

Việt Nam mà không biết đây là “những con ngựa thành Troy” khi chiến tranh giữa 2 nước xảy ra. Những vị trí thức vì tương lai đất nước lên tiếng cảnh báo Đảng và Nhà Nước về hiểm họa Bắc triều đều bị Đảng và Nhà Nước kết tội và bỏ tù. Ngay cả những người trí thức của chế độ như Tiến sĩ Luật Cù Huy Hà Vũ cũng bị Đảng và Nhà Nước trả thù vì đã dám đi kiện đương kim Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng.

Năm rồi, mấy chục ông “trí thức Bác Hồ” đã gửi thư và kiến nghị chung đến lãnh đạo Đảng và Nhà Nước CSVN để phản đối về những cuộc đàn áp thô bạo và cảnh báo nghiêm khắc về nạn độc tài tham nhũng và lệ thuộc Bắc Kinh. Ở hải ngoại thì cũng có tới 35 ông bà “trí thức đầu ruồi” phấn đấu để trở thành “trí thức Bác Hồ” và cũng “dâng”

thỉnh nguyện thư để bắt tiếng: “Bọn này vẫn còn đây. Bọn này chưa chết. Xin ban phát cho chút ân huệ cuối đời!”

Thế nhưng, nhà cầm quyền CSVN có coi mấy ông bà trí thức này ra “cái thá, cái ví” gì, đến nỗi ông “trí thức Bác Hồ” Nguyễn Huệ Chi, người tiếp tay với William Joiner Center để viết tờ căn cước đỏ cho 3 triệu người Việt tỵ nạn cộng sản, đã phải than thở với đài B(ọn) B(ọ) C(hét) như sau: “Chúng tôi viết để cho thấy rằng, 85 triệu dân ở trong nước không phải là những con bò, mà là những con người. Họ biết sống, biết suy nghĩ và biết quyền của họ. Chứ còn hiện nay, chúng tôi bị đối xử hơn những con bò.”

Trong khi trí thức trong nước nói lời “Tần cung oán” như thế thì cả lũ “trí thức đầu ruồi” ở hải ngoại lại lao đầu vào như những con thiêu thân!

Thế mới biết:

*“Cái môi trí thức cong cong
Kẻ hòng ra khỏi, người mong bước vào!”*

Chuyện lạ là UBND thành phố Hà Nội ra thông báo cấm biểu tình cuộc biểu tình yêu nước lần thứ 11 vào ngày 21/8/2011, nhưng lại không có ai dám ký tên vào bản thông cáo cho thấy có “sự cố” trong việc chống lại những cuộc biểu tình biểu lộ lòng yêu nước của UBND thành phố Hà Nội. Mọi người, mọi giới đều lên tiếng phản đối bản thông báo cấm biểu tình này. Một số trí thức đã gửi kiến nghị phản đối bản thông báo. Ngay cả một số đảng phái ở hải ngoại cũng nhảy vào... ăn có để lấy tiếng.

Tuy nhiên, qua việc phổ biến bản thông báo rầm rộ trên các báo, các đài của Đảng và Nhà Nước, việc làm của UBND thành phố Hà Nội đối với một số người có “uy tín” như luật sư Lê Thị Công Nhân, Tiến sĩ Nguyễn Xuân Diện... cho thấy Đảng và Nhà Nước ta quyết tâm ngăn chặn cuộc biểu tình lần thứ 11 ngay từ trong trứng nước.

Theo nhận xét của nhiều người thì có thể Đảng và Nhà Nước CSVN lo sợ những cuộc biểu tình yêu nước chống TC sẽ dẫn đến hậu quả như “những cuộc cách mạng hoa Lài” ở Trung Đông và Bắc phi.

“... Tôi chợt nghĩ chồng tôi đi biểu tình phần 3 sẽ như thế nào nhỉ? Ôi! Tôi thật sự không thích chính quyền và công an truyền cảm hứng viết cho tôi kiểu này đâu. Đã mang bầu tuần thứ 3, tôi thật sự thấm thía lời chú Trần Mạnh Hảo nói với tôi chiều nay: ‘Yêu nước rất là quan trọng, nhưng trên đời này không có gì ý nghĩa và thiêng liêng hơn là việc sinh ra một con người. Công việc quốc gia đại sự là của toàn dân, ai cũng phải có trách nhiệm làm phần của mình. Cháu không được tham gia biểu tình, phải giữ gìn sức khoẻ để mẹ tròn con vuông.’”

Tôi chợt nghĩ, ngoài việc sinh con vô cùng đặc biệt và lớn lao này thì biết đâu sắp tới tôi lại có thêm một việc rất đồng cảm với thân nhân của những người tù chính trị, là ‘nuôi tù’. Dù, chồng tôi chỉ là một người bình thường, chỉ hơi phấn khích và nhiệt tình một chút trong việc thể hiện lòng yêu nước và ý thức công dân của mình trước hiểm họa ngoại xâm của Trung Cộng và đại họa nội xâm của độc tài Việt Cộng mà thôi”. (Trích bài “Chồng tôi đi biểu tình – Phần II” của luật sư Lê Thị Công Nhân).

Thử hỏi trên thế gian này có đất nước nào mà người phụ nữ phải kêu lên những tiếng kêu trầm thống và chịu đựng và sẵn sàng chấp nhận thương đau như những dòng chữ viết của luật sư Lê Thị Công Nhân?

“... Biết đâu sắp tới tôi lại có thêm một việc rất đồng cảm với thân nhân của những người tù chính trị là ‘nuôi tù’!”

Hàng trăm ngàn người vợ của những sĩ quan QLVNCH đã phải là “những người nuôi tù” trên khắp các nhà tù từ Bắc chí Nam, ngay sau khi VC cưỡng chiếm miền Nam. Ba mươi sáu năm sau, tiếng kêu thống thiết của những phụ nữ phải đi “nuôi” những người tù chính trị lại vang lên, không còn biết đến bao giờ?! Tất cả những thảm cảnh này CHUNG QUY CHỈ TẠI “BÁC” HỒ VÀ ĐẢNG CSVN mà ra!

*

Đầu năm 2012, ngày 5 tháng 1, anh “*kỹ sư nông dân*” Đoàn Văn Vươn đã nã súng vào chế độ khi “*bọn cướp ngày*” đến cưỡng chiếm vùng đất mà anh và gia đình đã dày công gầy dựng. Tiếng súng hoa cải và bom tự chế của cựu bộ đội Đoàn Văn Vươn đã vang dội khắp nơi. Bọn lãnh đạo đảng CSVN đang tìm mọi cách kiềm chế tác hại.

Ngọn lửa Bouazizi một năm trước đây ở Tunisia đã thiêu rụi ngai vàng của tên độc tài Mubarak. Ký giả Adam Doutzen của báo Asia Times trong bài viết “*Vietnam As Tunisia Waiting*” cảnh báo rằng nếu tiến bộ kinh tế của VN trong ¼ thế kỷ bị khựng lại thì rắc rối có thể xảy ra.

“Và cũng giống như tại Tunisia, nếu tình hình trở nên xấu đi đáng ngại, nếu xảy ra 1 hoặc 2 cuộc đụng độ nhỏ nhưng gây tử vong mang tính chính nghĩa, nếu hàng chục ngàn người thách thức quyền lực hiện hành thì liệu chế độ cộng sản này có còn dựa vào lực lượng bảo vệ, tức Công an nhân dân được nữa hay không?”

Phải chăng tiếng súng của anh “*kỹ sư nông dân*” Đoàn Văn Vươn đã vang lên trong đêm tối tại huyện Tiên Lãng sẽ là “*ngọn lửa Bouazizi*” đã tỏa rực sức nóng để thiêu rụi chế độ bạo tàn của tên độc tài Mubarak?!

NGUYỄN THIẾU NHÃN

---

*Nguồn: Internet eMail by **Nghiêm Nguyễn** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Năm, February 17, 2022
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*